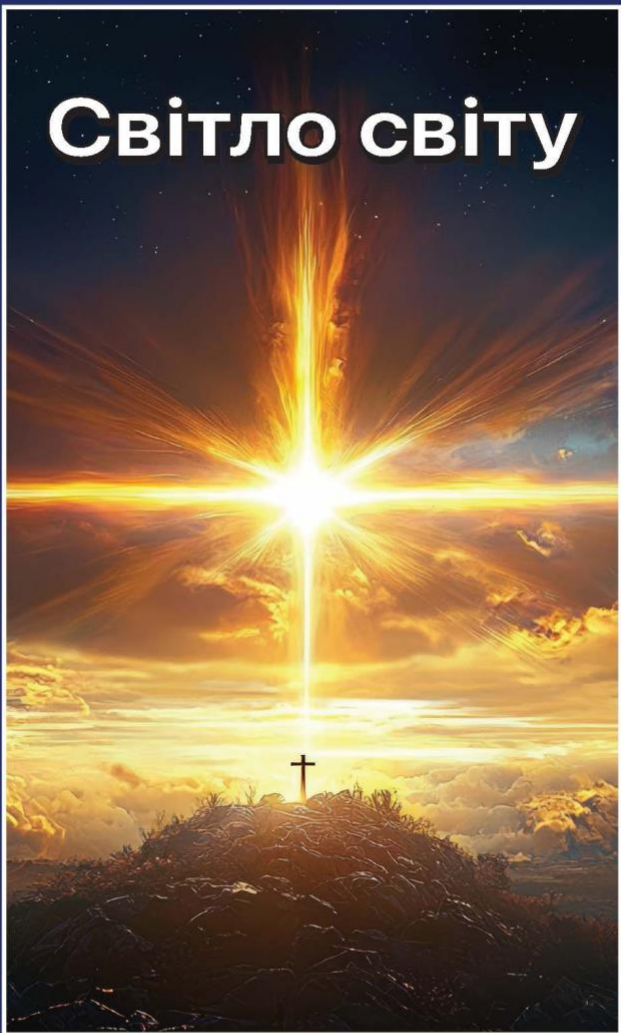

Світло світу

Світло світу

«Нехай так світить ваше світло перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла і прославляли вашого Отця, що на небі». **Матвія 5:16**

Темрява в Біблії використовується як символ віддаленості від Бога та відсутності знання про Нього і Його задуми щодо людства. «Бог є світло, і в Ньому немає жодної темряви», — писав апостол Іван. (1 Івана 1:5). Ті, хто пізнає Бога так, як Він відкриває Себе через Своє Слово, і хто прагне виконувати Його волю, у Святому Письмі зображуються як ті, хто ходить «у світлі». Про всіх інших сказано, що вони ходять «у темряві». 1 Івана 1:6, 7

Ця символічна темрява огорнула людство через гріх, адже наші перші батьки були першими грішниками. Вони вирішили не підкорятися Божому закону, і тим самим принесли смерть собі та всьому своєму потомству. Павло писав: «Як через непокору одного чоловіка багато хто [тобто весь людський рід] стали грішниками». (До римлян 5:19). Це означає, що «темрява» огортає землю ще з часів Едему. Дійсно, пророк Давид згадує про неї як про нічний досвід, про який він писав: «Плач може тривати одну ніч», — а потім додав заспокійливу обіцянку: «Радість приходить вранці». Псалм 30:5

Протягом цієї довгої й похмурої ночі, коли більшість людей перебувала без Бога й без надії, Він мав на

землі Своїх свідків, які — чи то завдяки Божій руці, що була на них, чи то завдяки власному вірному свідченню про Нього — були як світло в темряві. Ці свідки ніколи не переконували значної кількості людей у істині щодо Бога, але вони часто слугували провідниками для тих, хто шукав Бога, щиро прагнучи знайти Його та служити Йому. Дії святих апостолів 17:27

Повертаючись до часів Потопу, ми бачимо, що тоді Ной був свідком Всемогутнього Бога, Творця. Апостол Петро повідомляє нам, що Ной був «проповідником праведності». (2 Петра 2:5). Він не реформував світ свого часу, але був світлом у тому світі, бо свідчив про Бога та про Божий задум щодо майбутнього Потопу. Позиція Ноя на боці Бога та праведності була підтверджена приходом Потопу.

Протягом усіх тих століть, що передували Першому приходу Ісуса, Бог чудесним чином демонстрував Свою захисну силу в житті Своїх свідків, і це сприяло підвищенню ефективності їхнього свідчення. Через пророка Ісаї Господь обіцяв: «Жодна зброя, виготовлена проти тебе, не буде успішною», і це буквально справдилося стосовно всіх Його вірних свідків у ті давні часи. Ісая 54:17

Вороги Йосипа продали його в рабство до Єгипту, але завдяки дивовижним провидінням Божим він став правителем Єгипту та спасителем свого народу. Як чудово це продемонструвало силу та славу Бога Йосипа! Немає жодних згадок про те, що Йосип коли-небудь проповідував довгу проповідь про Бога. Його життя, сповнене віри « »,

та поодинокі «слова вчасно», якими він виявляв свою віру, були красномовнішими за будь-яку проповідь, яку він міг би виголосити, особливо з огляду на те, що Бог відкрито підтвердив його віру та винагородив його вірність.

Пізніше, коли в Єгипті до влади прийшов фараон, який не знав Йосипа, ізраїльтяни, що на той час мешкали в тій землі й значно розмножилися, були зроблені рабами. За провидінням Господа Мойсей був поставлений, щоб визволити їх. Ім'я та слава Бога стояли на кону, коли Мойсей та Аарон з'явилися перед фараоном, щоб вимагати звільнення ізраїльтян.

Сам Мойсей був безсилий здійснити задум Господній щодо свого народу, але він віддано стояв на боці Господа й в ім'я Господа вимагав визволення ізраїльтян. Ми знаємо результат. Одна пошесть за іншою обрушилася на єгиптян, а зрештою — смерть їхніх первістків. Тоді цар наказав, щоб діти до євреїв покинули країну, що вони й зробили.

Однак фараон передумав і послав своє військо, щоб знову захопити ізраїльтян. Знову Господь втрутився, відкривши для свого народу прохід через Червоне море і дозволивши водам закрити шлях єгипетському війську, коли воно намагалося їх наздогнати. Тоді пролунала та велична пісня визволення: «Я співатиму Господу, бо Він славно тріумфував: коня та його вершника Він кинув у море. Господь — моя сила й пісня, і Він став моїм спасінням». Вихід 15:1, 2

Це блискуче свідчення про здатність Бога боротися за Свій народ і визволяти його не справило на ізраїльтян достатнього враження, щоб вони змогли повністю покласти на Нього свою надію, рухатися вперед і заволодіти Землею Обітованою. Вони відкинули звіт двох вірних розвідників, Калеба та Йошуа, і проголосували проти спроби вигнати ханаанейв із тієї землі. Через це Бог дозволив їм блукати пустелею сорок років.

Проте Він чудесним чином піклувався про них. Він давав їм манну з неба, а з скелі виривалася вода, щоб освіжити їх. Він надав їм шкінію як центр поклоніння. Протягом усього того часу, як нагадав ізраїльтянам Мойсей: «Усі ці сорок років ваш одяг не зношувався, а на ваших ногах не з'являлися мозолі чи набряки». (Второзаконня 8:4). Мойсей знав, що саме Господь піклувався про Свій народ під час їхньої подорожі пустелею, але він побоювався, щоб вони не забули цього, і нагадував їм, що саме Бог «провів вас через велику й страшну пустелю, ту спраглу й безводну землю, де були отруйні змії та скорпіони. Він вивів для вас воду з твердої скелі». Второзаконня 8:15

Саме Господь зробив усе це для Ізраїлю, і тому, завдяки Його діям щодо них та попри їхню власну невіру, вони ставали Його свідками. Це продовжувало залишатися правдою, коли під проводом Йошуа, завдяки ще одному чуду, Він дав їм змогу перейти річку Йордан і заволодіти Землею Обітованою.

Руйнування стін

Одразу після входу в Ханаан ізраїльтяни зіткнулися з укріпленим і обнесеним стіною містом Єрихоном. Неможливо було просуватися в завоюванні землі, доки це місто не було взяте, але вони не були здатні зробити це власною мудрістю та силою. Тоді, коли «Йошуа наблизився до Єрихону, він підвів очі й побачив перед собою чоловіка, що стояв із витягнутим мечем у руці. Йошуа підійшов до нього й запитав: «Ти за нас чи за наших ворогів?» Йошуа 5:13-15

Чоловік з оголеним мечем назвав себе «воєводою Господнього війська» — ангельських сил Господа. Як посланець Господа, цей «чоловік» окреслив Йошуа стратегію, яку слід застосувати для захоплення Єрихону. Йошуа дотримався цих вказівок, і стіни міста розвалилися перед ними. «І був Господь з Йошуа, і слава його поширилася по всій землі». Йошуа 6:27

Ще однією видатною перемогою, що принесла славу Господу, було розгромування Гідеоном мідіанців його невеликим загonom із трьохсот воїнів. І знову саме Господь здобув перемогу. Коли триста воїнів Гідеона, виконуючи вказівки свого вождя, розбили глиняні посудини, дозволивши світлу своїх смолоскипів засяяти в темряві, а також затрубили в сурми й вигукнули: «Меч Господній і Гідеона!», «Господь навернув меч кожного проти свого товариша по всьому війську [мідіанців], і військо втекло». Суддів 7:20-22

Єгова є Богом

Через пророка Ілію Бог також проявив Свою славу надзвичайно вражаючим чином. Під впливом Єзавелі, дружини царя Ахава, Ізраїль був втягнутий у ідолопоклонство Ваалу. За вказівкою Господа Ілія організував випробування на горі Кармель, щоб довести, чи Єгова, чи Ваал є істинним і живим Богом. Було домовлено, що той, хто змусить вогонь зійти з неба й спалити принесену йому жертву, буде істинним Богом.

Того дня на горі Кармель та навколо неї зібрався величезний натовп. Ілля наполягав, щоб спочатку свої здібності продемонстрували жерці Ваала, що вони й зробили, але без жодного результату. Цілий день вони мучилися й кликали до Ваала, але Ваал не відповідав. Ілля глузував з них, кажучи: «Кричіть голосніше! Адже він — бог! Можливо, він заглиблений у думки, або зайнятий, або подорожує. Можливо, він спить і його треба розбудити». 3-а книга Царств 18:27

Священики Ваала продовжували свої болісні благання до свого бога аж до часу «вечірньої жертви». Тоді Ілля запросив народ наблизитися, щоб спостерігати за випробуванням, яке він мав провести. Він приготував жертовник і поклав на нього жертву. Потім, щоб продемонструвати, що ніякої хитрості не застосовувалося, він викопав рів навколо жертовника й наповнив його водою, залити водою жертовник і жертву. Тоді Ілля помолився:

«Господи, Боже Авраама, Ісаака та Ізраїля, нехай сьогодні стане відомо, що Ти є Богом в Ізраїлі, а я — Твій слуга, і що я зробив усе це за Твоєю заповіддю. Почуй мене, Господи, відповиси мені, щоб цей народ знав, що Ти, Господи, є Богом, і що Ти знову повертаєш їхні серця». 3-а книга Царств 18:36,37

У відповідь на цю красномовну молитву, в якій просили Бога виправдати Своє ім'я перед Своїм народом, зійшов вогонь і спопелив цілопалення, дерево, каміння та пил, а також вилизнув воду, що була в рові. Побачивши це, весь народ впав на обличчя й сказав: «Господь — це Бог; Господь — це Бог». 3-а книга Царств 18:38,39

Знищення асирійської армії

За часів правління царя Єзекії Сеннахірим, цар Ассирії, під час агресивного походу вимагав, щоб Єрусалим здався йому. Він послав до Єзекії посланця з вимогою здатися, але ця вимога не була виконана. Посланця було відправлено знову з таким повідомленням:

«Нехай не обманює тебе той бог, на якого ти покладаєшся, коли він каже: „Єрусалим не буде відданий у руки царя Ассирії“. Ти ж напевно чув, що зробили царі Ассирії з усіма країнами, повністю знищивши їх. А чи врятовуються ви? Чи врятували боги народів, знищених моїми попередниками, — боги Гозану, Харрана, Резефа та мешканців Едену, що були в Тель-Ассарі? Де цар Хамата чи цар

Арпада? Де царі Лаїра, Сефарваїма, Гени та Івви?»
4-а книга Царств 19:10-13

Це був прямий виклик здатності Бога Ізраїля зірвати задум Сеннахіріма захопити та поневолити Єрусалим. За порадою пророка Ісаї цар Єзекія щиро молився до Бога, кажучи:

«О Господи, Боже Ізраїлю, що сидиш на престолі між херувимами, Ти один є Богом над усіма царствами землі. ... Господи, вислухай слова, які надіслав Сеннахірим, щоб зневажити живого Бога. Це правда, Господи, що асирійські царі спустошили ці народи та їхні землі. Вони кинули їхніх богів у вогонь і знищили їх, бо це були не боги, а лише дерево й камінь, витесані людськими руками. Тепер, Господи, Боже наш, врятуй нас від його руки, щоб усі царства землі знали, що Ти один, Господи, є Богом». 4-а книга Царств 19:15-19

Господь відповів на цю молитву через пророка Ісаї, запевнивши пророка й царя, що Він справді захистить Єрусалим, «заради Мене та заради Мого слуги Давида». Далі ми читаємо: «Тієї ночі вийшов ангел Господній і побив у таборі асирійців 185 000; а коли вони вранці встали, ось, усі вони були мертвими трупами. Тож Сеннахірим, цар Ассирії, відійшов. Він повернувся до Ніневії й залишився там». 4-а книга Царств 19:20, 34–36

Слава Божа у Вавилоні

Оскільки Його обраний народ не був вірним Йому, Господь дозволив, щоб його відвели у полон до

Вавилону. Однак серед них було кілька вірних, яких Він, як окремих осіб, використовував як Своїх свідків у період їхнього полону. Серед них особливо виділялися Даниїл та його троє молодих друзів — Хананія, Мішаель та Азарія. «Начальник євнухів», під керівництвом якого вони спочатку служили, змінив їхні імена на Валтасара, Шадраха, Мешаха та Авед-Него. Даниїл 1:6,7

Даниїл вперше привернув до себе увагу царя, коли з Божою допомогою зміг пригадати сон Навуходоносора та розтлумачити його значення, після того як «чародії, астрологи, чаклуни та халдеї» не змогли цього зробити. Це стало надзвичайно переконливим свідченням на користь Бога, що змусило царя визнати перед Даниїлом: «Воістину, твій Бог — це Бог богів і Господь царів, і Той, хто відкриває таємниці, бо ти зміг розкрити цю таємницю». Даниїл 2:47

Після цього Даниїла призначили правителем усієї провінції Вавилону, «і головою над усіма мудрецьями Вавилону». Даниїл, у свою чергу, згадав про своїх трьох молодих друзів і попросив, щоб їх призначили його помічниками. Цю прохання було задоволено.

Однак Навуходоносор незабаром забув те, що він сам визнав щодо Бога Даниїла як «Бога богів і Господа царів». Він прагнув, щоб його визнавали верховним правителем і щоб у його царстві поклонялися його богам. Він наказав спорудити величезний образ, що символізував його владу як світського правителя та його право вимагати від

народу поклоніння своїм богам. Він наказав, щоб усі чиновники королівства за певним сигналом вклонилися й поклонилися цьому образу. Тих, хто відмовився підкоритися, мали кинути у розпечену піч. Очевидно, Даниїл, оскільки «сидів у воротах царя», був звільнений від виконання цього наказу.

Однак його троє друзів — ні. Вороги, заздрячи посадам, на які були призначені ці євреї, повідомили, що ті не підкорилися наказу царя вклонитися перед його золотим образом. У гніві Навуходоносор викликав трьох євреїв до себе, вимагаючи дізнатися, чи справді це правда. Вони запевнили його, що так. Тоді він висловив готовність дати їм ще один шанс, але чітко дав зрозуміти, що якщо вони й надалі не підкоряться його наказу, їх неодмінно кинуть у розпечену піч. Тоді Шадрах, Мешах та Авед-Него відповіли цареві, кажучи:

«Царю Навуходоносоре, нам не потрібно виправдовуватися перед тобою в цій справі. Якщо нас кинуть у розпалену піч, Бог, якому ми служимо, здатний врятувати нас від неї, і Він врятує нас від руки Вашої Величності. Але навіть якщо Він цього не зробить, ми хочемо, щоб Ви знали, Ваша Величносте, що ми не будемо служити вашим богам і не будемо поклонятися золотому образу, який Ви поставили». Даниїл 3:16-18

Ми всі пам'ятаємо, чим це закінчилося. Трьох євреїв кинули у розпечену піч, у якій вогонь палав так люто, що слуги царя, які їх туди кинули,

вдихнули полум'я й загинули. Однак трьох євреїв захистила божественна сила.

Тоді цар, мабуть, трохи сумніваючись, чи мудро він вчинив, коли полум'я дещо вщухло, зазирнув у розпечену піч і побачив, що не тільки троє євреїв були живі, але з ними була ще й четверта особа, «подібна до Сина Божого». (Даніїл 3:25). Згоріли лише мотузки, якими їх зв'язали, і завдяки цьому цар побачив, як вони ходять у вогні. Тоді він вивів їх із полум'я і сказав:

«Благословенний Бог Шадраха, Мешаха й Авед-Него, що послав Свого ангела й врятував Своїх слуг, які надіювалися на Нього, і змінили наказ царя, і віддали свої тіла, щоб не служити й не поклонятися жодному богу, окрім свого Бога. Тому я видаю указ, що кожен народ, нація та мова, які скажуть щось неправдиве проти Бога Шадраха, Мешаха та Авед-Него, будуть розрубані на шматки, а їхні будинки перетворяться на гнойовище: бо немає іншого Бога, який міг би врятувати таким чином». Даніїл 3:28,29

Ми могли б і далі згадувати ці захоплюючі події, в яких Господь прославив Себе в очах не лише Ізраїлю, а й часто навколишніх народів, дивовижним чином борючись за Свій народ і рятуючи Своїх вірних слуг. Вони були свідками Всемогутнього Бога не стільки тому, що пояснювали людям Його славні риси, скільки тому, що Він виявляв їм Свою милість завдяки їхній непохитній вірності Йому.

«Ви — Мої свідки»

Сам Бог дуже чітко й красиво підсумовує для нас цю точку зору, кажучи:

«Так говорить Господь, що створив тебе, Якове, і що сформував тебе, Ізраїлю: Не бійся, бо Я викупив тебе, Я покликав тебе своїм ім'ям; ти — Мій. Коли ти проходитимеш крізь води [як під час переходу через Червоне море], Я буду з тобою; і крізь річки [як під час переправи через Йордан] вони не затоплять тебе; коли ти проходитимеш крізь вогонь, ти не згориш, і полум'я не спалить тебе. Бо Я — Господь, твій Бог, Святий Ізраїля, твій Спаситель: Я віддав Єгипет за твій викуп, Ефіопію та Себу замість тебе». «Я, саме Я, є Господь, і крім Мене немає Спасителя. Я проголосив, Я спас і Я показав, коли серед вас не було чужого бога; тому ви є Моїми свідками, — говорить Господь, — що Я є Бог». Ісаї 43:1-3, 11, 12

У проміжних віршах цієї одкровення-глави Господь вказує, що Його майбутні дії щодо Свого народу Ізраїлю також свідчитимуть про Його славу. У віршах 6 і 7 сказано: «Я скажу півночі: «Відпусти!»; а півдню: «Не затримуй!» Приведіть моїх синів з далека, а моїх дочок — з кінців землі; кожного, хто називається моїм ім'ям, бо Я створив його для Своєї слави, Я сформував його, так, Я його створив».

Очевидно, це посилення на зібрання розсіяного Ізраїлю, яке здійснюється в даний час. Існує багато пророцтв, які вказують, що це відбудеться

наприкінці нинішнього віку. Для підтвердження наведемо одне з них:

«Ось настають дні, — говорить Господь, — коли вже не будуть казати: „Живий Господь, що вивів синів Ізраїля з землі Єгипетської“, а: „Живий Господь, що вивів синів Ізраїля з землі північної та з усіх земель, куди Він їх розігнав, і Я приведу їх знову до їхньої землі, яку Я дав їхнім батькам. Ось, Я пошлю по багатьох рибалок, — говорить Господь, — і вони виловлять їх; а потім пошлю по багатьох мисливців, і вони вистежать їх». Єремія 16:14-16

Той факт, що протягом минулого століття багато хто з природного насіння Авраама повернувся до Землі Обітованої в невірі, спонукуваний не любов'ю до Бога, а прагненням національного суверенітету, не спростовує початку виконання цих чудових пророцтв. Слід зауважити, що цей Вихід із народів порівнюється з їхнім Виходом з Єгипту. Тоді мотивом було втеча від рабства, і саме через їхню невіру та бунт проти свого Бога їм було дозволено блукати пустелею сорок років.

Те, що ми маємо очікувати їхнього зібрання в стані невіри, чітко вказує пророцтво Єзекиїля 20:33–37, яке звучить так:

«Як Я живий, — говорить Господь Бог, — воістину, сильною рукою, витягнутим раменом і вилитою люттю Я пануватиму над вами; і виведу вас із народів, і зберу вас із країн, куди ви були розсіяні, сильною рукою, витягнутим раменом і вилитою люттю. І приведу вас у пустелю народу, і там буду

судити вас віч-на-віч. ... І провів вас під різкою, і введу вас у зв'язок завіту».

У цьому пророцтві про повернення Ізраїлю на свою землю та відновлення його як нації міститься кілька важливих фактів. Один із них полягає в тому, що Бог панує над ними у Своїй «люті», аби здійснити це. Ця мова не описує добровільного повернення народу, спонуканого любов'ю до свого Бога. Спочатку їх приведуть у «пустелю народів». Цей вираз вказує на те, що певний час повернені з вигнання перебуватимуть у такому самому сум'ятті та невірі, як і навколишній світ. Бог благає їх «віч-на-віч». Йому не довелося б благодіти їх, якби вони були віддані Йому всім серцем і прийняли Ісуса як свого Спасителя.

Після того як їх змушують пройти під Божим «жезлом» покарання, їх нарешті приводять «у зв'язок завіту». Це свідчить про те, що коли вони вперше повертаються на свою землю, вони ще не перебувають у завітних стосунках зі своїм Богом. Єремія 31:31–34 повідомляє нам, що настане час, коли Господь укладе «новий завіт з домом Ізраїля та з домом Юди». Однак це відбудеться лише після того, як вони пройдуть «під жезлом» дисципліни, і після того, як їхні очі відкриються, щоб побачити славу Господню.

Пророцтво Єзекиїля, викладене в 38-му та 39-му розділах, дає нам підказку щодо того, коли це відбудеться. Очевидно, Ізраїль має стати як нація ще міцнішою та заможнішою, ніж зараз, настільки, щоб привабити орди загарбників з півночі та інших

напрямків, які влаштують на нього напад. Саме під час цього нападу Бог знову буде боротися за Свій народ, як це було в давні часи.

У пророцтві сказано, що Бог втрутиться проти вождя ворогів Ізраїлю «мором і кров'ю; і Я проллю на нього, на його війська та на численний народ, що з ним, проливний дощ, великий град, вогонь і сірку». Єзекіїль 38:22

Результатом цього стане відкриття очей народів на славу Божу. І не тільки це: у Єзекіїля 39:7 сказано: «Так Я відкрию Своє святе ім'я серед Свого народу Ізраїля, і не дозволю їм більше оскверняти Мое святе ім'я; і [народи] пізнають, що Я — Господь, Святий в Ізраїлі».

Отже, як Бог прославив Своє ім'я тим дивовижним чином, яким Він повадився з Ізраїлем у минулому, так буде й знову. Таким чином вони й надалі будуть Його свідками — не тому, що старанно проповідують чесноти Його характеру, а тому, що, як і в минулому, Він захищатиме й визволятиме їх та прощатиме їхні гріхи. У цьому ж ключі Господь далі промовляє до Ізраїля:

«Ви не купували для Мене пахучого каламусу, не приносили Мені в жертву жиру ваших жертв. Але ви обтяжували Мене своїми гріхами й стомлювали Мене своїми провинами. Я, саме Я, — Той, хто заради Себе самого стирає ваші провини й більше не згадує ваших гріхів». Ісаї 43:24,25

Апостол Павло розвиває цю думку, коли, пророкуючи повернення Ізраїлю до завітних

відносин з Богом після того, як «увійде повна кількість язичників», він каже: «І таким чином весь Ізраїль буде спасений. Як написано: «З Сіону прийде Спаситель; Він відверне безбожність від Якова. І це є Мій завіт з ними, коли Я зніму їхні гріхи. Що стосується Євангелія, то вони є ворогами заради вас; але що стосується обрання, то вони улюблені заради патріархів, бо Божі дари та Його покликання є непорушними. Так само, як ви, що колись були неслухняні Богу, тепер отримали милосердя внаслідок їхньої неслухняності, так і вони тепер стали неслухняними, щоб і вони тепер отримали милосердя внаслідок Божого милосердя до вас. Бо Бог підкорив усіх неслухняності, щоб змилосердитися над усіма. О, яке велике Боже багатство, мудрість і знання! Як же нам неможливо осягнути Його рішення та Його шляхи!» До римлян 11:26-33

Після багатьох століть терплячого очікування, протягом яких Господь карав Ізраїль у його вигнанні серед народів, Він поверне їх до Себе і укладе з ними завіт. Павло повідомляє нам, що це також означатиме «життя з мертвих». Весь Ізраїль — і живі, і мертві — знову буде використаний Господом як засіб для явлення Його слави їм і всім народам. Знову вони мають бути Його свідками, хоча, як пояснює Господь, одним із їхніх внесків у цю справу були їхні гріхи, що вимагали прояву Його милосердя та любові.

Свідки Ісуса

Протягом Епохи Євангелія світло Божої слави проявлялося зовсім інакше. Коли Ісус сказав: «Ви — світло світу», — Він звертався до Своїх учнів (Матвія 5:14). Епоха, протягом якої Бог чудесним чином проявляв Свою руку у захисті та благословенні Свого обраного народу, а також у покаранні їхніх ворогів, стрімко добігала кінця. За кілька коротких років Божий типовий народ мав почути ті доленосні слова: «Дім ваш залишиться вам пустим» (Матвія 23:38). Тоді світло Боже мало засяяти через інші канали та іншими засобами.

У цьому новому порядку Ісус був Вождем, Капітаном, Першопрохідцем. Він проголосив про Себе: «Я є Світло світу» (Івана 8:12). Ісус знав, що особисто не залишиться у світі, і що Божа справа, довірена Йому, буде продовжена Його представниками — Його послами. В Об'явленні 20:4 про них згадується як про тих, хто «був обезголовлений за свідчення Ісуса та за слово Боже».

Ці слова описують мучеництво, тобто віддання життя в служінні Ісусу та Слову Божому. У Віці Євангелія вірність веде до смерті, і нас підбадьорює обіцянка: «Будь вірним аж до смерті, і Я дам тобі вінець життя». Об'явлення 2:10

На початку цього віку, і аж до кінця життя апостолів, відбувалися чудеса, що демонстрували славу Божу. Ісус зцілював хворих і воскрешав мертвих. Апостоли робили те саме, але самі вони померли, і

спостерігачам не було надано жодних доказів божественного втручання чи піклування в їхньому житті в цьому плані. Хоча Ісус воскрес із мертвих, мало хто, окрім учнів, у це вірив. У день П'ятидесятниці Святий Дух вилився на учнів, які чекали на Нього, але їхні вороги відмовилися прийняти те, що вони бачили й чули, як доказ Божого втручання в їхні справи. Натомість вони звинуватили учнів у тому, що ті були п'яні.

Незабаром після того, як апостоли відійшли у вічність, усі чудесні прояви Божого захисту та любові припинилися, і відтоді народ Господній упродовж століть покликаний жити виключно вірою. Вони були свідками Ісуса не тому, що Божа милість чудесним чином виявлялася щодо них, а тому, що вони були вірними у проголошенні «Євангелія Христа», яке, як стверджує Павло, є «силою Божою для спасіння». До римлян 1:16

Доручення, дане їм Ісусом, полягало в тому, щоб вони були Його свідками по всьому світу, проповідуючи Євангеліє (Матвія 28:19; Дії святих апостолів 1:8). У минулі віки, коли народ Господній називали Його свідками, це було тому, що Бог відкривав Свою славу через чудесний спосіб, у який Він поводився з ними. У Віці Євангелія ті, хто свідчить про Ісуса, роблять це, проповідуючи дивовижний план спасіння людства, для здійснення якого Ісус був посланий у світ. Проповідуючи це Євангеліє, вони розповідають не лише про величне чудо воскресіння Ісуса, а й про

чудо воскресіння тих, хто житиме й царюватиме разом із Ним.

Крім того, повне євангельське послання закликає проголошувати те велике майбутнє чудо, яке буде необхідним для пробудження всіх мертвих та відновлення тих, хто бажає цього й є слухняними, до повної досконалості життя як людських істот на землі. Проголошуючи факти щодо цих чудес, свідки Ісуса черпають силу зі свого знання того, що відбувалося в минулому. Вони знають, що Бог, який вивів Ізраїль з Єгипту, який безпечно провів їх через Червоне море та річку Йордан до перемоги в Ханаані, який послав ангела й знищив асирійське військо за одну ніч, і який врятував трьох євреїв від розпеченої печі, цілком здатний виконати всі Свої добрі обіцянки щодо визволення всього людства від гріха та смерті.

Лише небагато з цих свідків Ісуса насправді бачили Його, але вони вірять у свідчення тих, хто підтверджує той факт, що Він воскрес із мертвих. Вони також вірять і проголошують свідчення Павла про те, що, коли Ісус воскрес із мертвих, Він був високо піднесений понад ангелів, князівства та влади, і понад кожне ім'я, що називається, — праворуч Величності на висоті. (Ефесян 1:18–23). Вони також приймають і проповідують подальше свідчення Павла, яке проголошує, що врешті-решт «кожне коліно має схилитися, ... і кожен язик має визнати, що Ісус Христос є Господом, на славу Бога Отця». Філіп'ян 2:9–11

Ці свідки Ісуса раді займати це місце, як Його посланці, у Божому задумі, бо вони з радістю виконують божественний наказ шанувати Сина так само, як вони шанують Отця. Дійсно, вони усвідомлюють, що не можуть шанувати Отця взагалі, якщо не роблять цього через Сина. (Івана 5:23). Вони знають, що вшановувати й поклонятися воскреслому та прославленому Ісусу, а також служити Його свідками, не применшує слави Бога, бо вони усвідомлюють, що саме сила Отця піднесла Його Сина на це високе місце по праву руку від Себе.

Як «свідки Ісуса та Божого Слова», вони йдуть із піснею хвали на устах — хвалою Богові за Його любов, з якою Він послав Ісуса, щоб Він став Викупителем і Спасителем світу. Вони славлять Божу божественну мудрість, яка розробила такий люблячий план спасіння, та Його справедливість, яка, хоча й не могла виправдати винних, передбачила можливість очищення їхніх гріхів кров'ю Викупителя. Вони славлять Божу силу, завдяки якій кожна деталь Його славного задуму втілюється й забезпечується.

Вони не ходять, емоційно вигукуючи: «Слава Господу!» Однак вони справді славлять і вшановують Бога, розголошуючи Його план любові, який зосереджений у Христі Ісусі, Викупителі. Вони радіють, що Святий Дух Божий уповноважив їх бути свідками Ісуса. Вони радіють, що мають повноваження пояснювати Божий план стосовно тих, кого запрошено стати

співспадкоємцями Ісуса у духовній фазі Його Царства, а також проголошувати славу надію на «відновлення» для всього людства протягом тисячі років правління Христа.

Світ, що не навернувся

Це славне свідчення, яке протягом століть давали свідки Ісуса, не навернуло світ і не наверне його й тепер. Це не було Божим планом — Його воля полягала в тому, щоб головним досягненням цієї свідоцької роботи стало досягнення та розвиток тих, хто приєднається до цього особливого класу й виявиться гідним жити та царювати з Христом.

До речі, інші почули це послання і в певній мірі отримали благословення. Таким чином, вони були певною мірою підготовлені до благословень Царства, які охоплюють світ під час Тисячоліття. Мільйони інших також почули це послання, але не звернули на нього уваги — проте воно стало свідченням навіть для них. Ісус сказав, що «це Євангеліє Царства буде проповідуватися по всьому світу на свідчення всім народам; і тоді настане кінець [Віку Євангелія]». Матвія 24:14

Ісус порівняв своїх окремих свідків із свічками, що світять у темряві. Ми знаємо, що свічка не проникає своїм світлом далеко в темряву. Вона приносить користь лише тим, хто знаходиться поруч із нею. Подібно до цього, світло Євангелія, що сяє через свідків Ісуса, є дороговказом і великим благословенням для тих, хто завдяки вірі та відданості наближається до нього та до Господа,

якого воно представляє, але зовнішній світ бачить лише неясне мерехтіння.

Хтось сказав, що світло Євангелія, яке сяє через свідків Ісуса, подібне до маяка на березі океану — його встановлено не для того, щоб освітлювати океан, а щоб вести моряка. Отже, істина не просвітила світ протягом Епохи Євангелія, хоча вона й була єдиним світлом у світі. Проте це світло було дороговказом для власного народу Господа, даючи їм змогу знайти й іти «вузькою дорогою», яка веде до «слави, честі та безсмертя». До римлян 2:7

«Як Сонце»

Через свідків Ісуса нинішнього віку Євангеліє проповідується аж до настання «кінця» — кінця віку. Притча Ісуса про пшеницю та кукіль також говорить про кінець віку. Свідки Ісуса в цій притчі називаються «дітьми Царства», і коли робота жнив буде повністю завершена, ці «діти Царства», як сказано, «засяють, як сонце, у Царстві свого Отця». Матвія 13:38, 43

Це сяяння, як сонце, відбуватиметься у єдності з Ісусом, пророкованим «Сонцем праведності», яке має зійти з «зціленням у своїх крилах», щоб просвітити й благословити весь світ людства (Малахія 4:2). Свідки Ісуса разом, як тріумфуюча церква, стануть частиною того «Сонця праведності» і разом з Ісусом заповнять всю землю пізнанням слави Божої, «як води покривають море». Ісаї 11:9; 40:5

Отже, ми бачимо, що коли Ісус сказав тій жменьці учнів, яким він проповідував Нагірну проповідь: «Ви — світло світу», — він мав на увазі, що зрештою вони стануть набагато більшим, ніж просто світлом «у» світі. Саме в останньому, обмеженому сенсі вони досі дозволяли своєму світлу світити. Це сталося не через брак ревності чи ентузіазму з їхнього боку, а через людські обмеження.

Як пояснив Ісус, темрява цього світу ненавидить світло, і тому ті, хто живе в темряві, зазвичай відвертаються від світла, навіть коли бачать його. Великою мірою відповідальним за це є сатана. Як бог цього світу, він засліпив розуми тих, хто не вірує, «щоб вони не бачили світла Євангелія, яке виявляє славу Христа, що є образом Божим». 2 Коринтян 4:4

Коли «Сонце праведності» зійде з «цілющим промінням у своїх крилах», а «діти Царства» засяють разом із Ним, сатана буде зв'язаний, щоб він «більше не вводив у оману народи». (Об'явлення 20:1–3). Коли правитель «темряви» (Ефесян 6:12) буде таким чином позбавлений можливості заважати сяянню світла від того славного «Сонця», весь світ матиме повну нагоду познайомитися з Єговою, істинним Богом, та з Його улюбленим Сином, який помер за них, щоб вони могли жити. Тоді всім буде засвідчена та велика істина, що Ісус віддав Себе як викуп за всіх. 1 Тимофія 2:4-6

Робота з просвіти всього людства триватиме тисячу років — тисячу років Царства Христа.

Спочатку живе покоління отримає «чисту мову», про яку згадував пророк Софонія. (Софонія 3:8, 9). Це відбудеться одразу після того, як «вогонь [Божої] ревності» знищить символічну землю — її нинішні злі системи — у великий «час лиха, якого не було, відколи існують народи». Даниїл 12:1

Багато з тих, хто пройде через цей «вогонь», будуть зовсім не обізнані про істинного Бога, звідси й необхідність передати їм чисте послання істини, щоб вони мали можливість пізнати Бога та служити Йому належним чином, «одноголосно». Однак це буде лише початком. Потім настане пробудження багатьох мільярдів тих, хто помер. Коли кожне покоління з них почує голос Господа, що кличе їх із могили, їм також знадобиться просвітлення. Отже, хоча «Сонце» сяятиме протягом усього Тисячоліття, лише ближче до його кінця темрява довгої ночі гріха та смерті буде повністю вигнана з розуму всіх людей.

Пророк Захарія дає нам прекрасну ілюстрацію цього. Він говорить про тисячу років царювання Христа — той період, протягом якого сяятиме «Сонце праведності», — як про «день». Він каже: «Це буде унікальний день — день, відомий лише Господу, — у якому не буде різниці між днем і ніччю. Коли настане вечір, буде світло». Захарія 14:7

«У той день, — продовжує пророк, — з Єрусалима витечуть живі води» (Захарія 14:8). У Об'явленні 22:1,2 показано, що ця «річка» витікає з «престолу Бога й Агнця». По обидва боки річки стоїть символічне «дерево життя», що приносить усі

необхідні життєдайні плоди, а «листя дерева» слугує «для зцілення народів». Саме тоді «Дух і наречена» скажуть: «Прийдіть... візьміть воду життя даром». Об'явлення 22:17

Таким чином, у цьому прекрасному поєднанні символів зображено майбутню працю нинішніх свідків Ісуса. Наразі наше послання до всіх, хто повністю вірить, полягає в тому, щоб вони взяли свій хрест і пішли за Ісусом у смерть. Коли завершиться робота з відбору цього вірного класу — Христа, голови та тіла — і світло щодо Божого плану буде відкрите всьому людству, запрошення буде адресоване всім: «Прийдіть... візьміть воду життя даром».